

IMÁVAL MEGÚJULÓ KÖZÖSSÉG ÉVE 2024

AZ ÉV MOTTÓJA: „ÚJULJATOK MEG!”
(Ef 4, 23-24).

"Az embereknek kell
megjavulniuk, hogy
jóra forduljanak az
idők" Márton Áron

„Újultok meg gondolkodástok szellemében, s öltösetek magatokra az új embert, aki az Isten szerint igazságosságban és az igazság szentségében alkotott teremtmény.”

Miért az Imádkozó és Megújuló Közösség a témája új pasztorális évünknek?

Mint jó anya, Egyházunk meghívja gyermekeit, hogy egy-egy év során valamely létét éltető alapkegyelemben jobban elmélyüljön. Erdélyben, az ezeréves fennállásunkat megünneplő közösségünk kezét újra megfogta az Anyaszentegyház, és akkor -hároméves ciklusra bontva- vezetett tovább, hogy a Szeretet misztériumában, kommúniójában és missziójában találjuk meg életünk alapjait és földi boldogulásunkat.

Főegyházmegyei Zsinatunk, mely 2001. Advent 1. vasárnapjától érvényes rendelkezéseket hozott, bölcsen irányította figyelmünket a közösség semmivel nem pótolható értékét: „Az egyes kezdeményezéseknél ne a látványos előrehaladásra való törekvés legyen a fő szempont, hanem az, hogy milyen mértékben mozdítja elő a krisztushívők, illetve a közösség lelki megújulását” (Rendelkezések, 16).

A Szentszék a 2019-es romániai pápalátogatás központi mottójává, sürgető üzenetévé tette: „Járjunk együtt!”. Ferenc pápa sürgetésére indult átfogó, az Egyház szinodalitását megjeleníteni hivatott 2021-23-as időszak törekvéseiből, melynek kulcs-szavai: „közösség, részvétel és misszió”, Főegyházmegyénk is kivette részét. A közös munka egyben helyzetfelmérés, átvilágítás is akart lenni, a jobbítás eltökélt szándékával. „A Szentatya erőfeszítése, hogy az Egyház szinodális jellegét tudatosítsa és erősítse és ezáltal az Egyházat a nagyobb hitelesség felé vezesse, sokak szívében visszhangra talált”.

VOIT-E AZ ELVÉGZETT MUNKÁNAK EREDMÉNYE? HOI TART MOST FŐEGYHÁZMEGYÉNK? MIRE ÉRDEMES A TÖVÁBB LÉPÉSÜNKBEN LEGNAGYOB B HANGSÚIYT FEKTETNI?

A KÖZÖSSÉGRE

Vagyis vízióink, küldetésünk, tervünk 2023-ban, hogy élő egyházközségekké alakuljunk. Hogy legyünk olyan hely, ahol mindenki találkozhat Istennel: a jóságos mennyei Atyával, a Megváltó Jézus Krisztussal és a Szentlélekre figyel.

Helyzetfeltáró munkáját a szinodális munkacsoport 10 pontba sűrítette záró dokumentumában. Egybehangzóan első helyre ebben a közösség értéke kerül. „A beérkezett válaszokból kitűnt, hogy ami valóban élő, azok a kisközösségek”. „Az Egyház sokak számára közösségépítő, megtartó erő” (1.p.). Párbeszéd, egymás meghallgatása, társfelelősség, papok és hívek jó közösséggé formálódása, hitünk tapasztalatainak megosztása, összetartás... a szintézis kulcs szavai. „A változást önmagunkkal kell elkezdünk, azzal, hogy elmélyítjük az Istennel való kapcsolatunkat. Meg kell erősíteni a közösgondolkodást, együttműködést, munkatársképzést... Karonfogva kell járni...” (Szinodális út, Szintézis, 10.p.).

A 2024-es Pasztorális Év
legsürgetőbb célkitűzése
a közösség megújulása.

Ezért látja jónak a Főegyházmegyénk Pasztorális Bizottsága, hogy reménnyel forduljon minden jóakarátú emberhez. Bátorítjuk a papságot, plébániákat és szerzetesrendeket, a családokat, lelkiismereti mozgalmakat, közösségeket, hogy bizalommal és elkötelezetten kapcsolódjunk ebbe a kezdeményezésbe.

2023. Advent 1. Vasárnapján kezdődő és 2024. Krisztus Király Vasárnapjáig tartó „Imával megújuló közösség” pasztorális évünk kegyelmi időszak lesz, csak merjünk -még ha kisebb lépésekkel is- Szentlélekre hallgatva kreatívan, kezdeményező lelkülettel, egymáshoz csatlakozva és alkalmazkodva tenni a megújulásunkért.

Rendhagyó bibliai képet is választottunk, ami segíthet az elindulásban: a tékozló fiú kiszakadása, magányos tévelygése és elszigetelődése, illetve az atyai házba, a családi közösségbe való hazatérése. Kinek ne lenne tapasztalata erről a kegyelmi indításról, ami bensőleg hív, ösztönöz a meghitt kapcsolatokhoz való visszatérésre.

Az imáival megújuló közösség évének aktualitása Erdélyben

A világméretű járvány jól ismert körülményei és annak hozadéka elsősorban a családokat próbálta meg, a közösségek belső kohézióját gyengítette. A háború fizikai közelsége és annak kiszélesedésének veszélye félelmet, szorongást vált ki a hívő emberben is. Romániai magyar közösségünk a népszámlálás adatainak országos összesítésében létszámban kisebb lett, ennek következményeit mindenki bőrén érezheti.

Katolikus közösségünk jelenlegi, a II. Vatikáni Zsinaton megújult kommunió-teológiájára épülő pasztorális terve közösségi életünk megújításával nyújthat reményt az egyes embereknek, családoknak, az egyre nehezebb körülmények közé jutó rétegeknek. Romániai magyar közösségünk nehézségei – az anyagi helyzet romlása, az életkörülmények nehezebbé válása arra ösztönzi az Egyházat, hogy életünk valódi alapjaira mutasson rá, irányt jelöljön ki, szolidaritásra bátorítson, és a Szentlélek által a sokféleségben is megvalósítható egység szükségességéről beszéljen.

Nehéz időkben az Egyház közössége jelenti az egyetlen biztos sziklát. A kommunió teológia és az arra épülő lelkipásztorkodás sürgető feladat, mely nem tűr halasztást. Pár évtizeddel ezelőtt, hasonló körülmények közepette Márton Áron püspökünk így látta népünk életét: „Elpogányosodtunk, és pogány szenvedések szakadtak ránk. Az embereknek kell megjavulniuk, hogy jóra forduljanak az idők. Ez az idők parancsa. Új élet: igazságban és szeretetben” (Márton Áron: 1947 jan.1-én elhangzott beszéde).

Házunk táján érezhetőbbé vált a paphiány. A közösségi érzés, a székelyeknél ismeretes kaláka gyakorlata és lelkülete megkopott, mindeközben a némelykor veszélyes tanokat terjesztő keleti, new age-es irányzatok hódítanak teret, jellemző a tömbkatolikusságban is immár a szekták megjelenése, terjedése. A szórványosodás gondjai is újabb és újabb pasztorális és anyagi kihívások elé állítanak.

Székelyföld vagy Erdély templomaiban sok helyen előfordul, hogy az egy templomba járók, akár egy padban ülők, még a békecsók nyújtásakor sem néznek egymás szemébe, alig ismerik egymást, bizalmatlanok és kezdeményezés- képtelenek egymással szemben, a családi, rokoni vagy spontán baráti kapcsolatokat, kisebb köröket leszámítva.

Ilyen körülmények között az Apostolok Cselekedeteiben bemutatott első közösségek életét kell felidézniük. Azt olvassuk, hogy ők kitarítottak a közös imában és a kenyértörésben. Hogy mindenük közös volt. Akinek földje vagy háza volt, eladta, és árát a szegényeknek adta. Egy-szív, egy-lélek voltak. Ezt olvassuk róluk, tudva, hogy ez a kegyelmi tapasztalat nekünk is megadatott. Megadatik, ha szeretjük egymást, és igazi közösségben tervezünk, gondolkodunk és élünk. Hisz ahol Jézus nevében vagyunk együtt szeretetben, Ő maga is köztünk él (vö. Mt 18,19).

Kivezető út és megoldás mindig létezik és elérhető, ez az Egyház öröme és reménye. Az evangélium életre váltása ma a Megújuló közösség.

Az imávoi megújuló közösség évének célja

Mi lehet tehát a célunk?

Személyes síkon: megvizsgálni, hogy felszabadító, életet hozó-e, ahogy kapcsolataimban jelen vagyok? Egyensúlyban vagyok-e a kifele- és befele fordulásban? Őszinte, önazonos, békés az a mód, ahogy általában Istenhez, szeretteimhez és minden emberhez közeledek, velük kapcsolatban vagyok?

Családban: támogatom a házasságunk jó működését, fejlődését? Istent tiszteljük, neki engedelmeskedve vagyunk szentségi házasságunk mindennapjaiban? Milyen szokások segítenek családon belül kapcsolataink egészséges voltát fenntartani?

Plébánián, hogy közösségünk élő legyen:

- A meglévő, jó pasztorális gyakorlatokat fenntartani, de megpróbálni ismertté és kívánatossá tenni, kiszélesíteni.
- Bátorságot meríteni annak felismerésére, milyen – közösségi élet elmélyítésében nem segítő – szokást, gyakorlatot abbahagyni.
- Új lehetőségeket, a világegyházban máshol bevált evangelizációs lehetőségeket megismerni, tanulni és elkezdni.

Főegyházmegyénkben: örülni a találkozás lehetőségének, Gyulafehérvári és más központi események, ünnepek széppé tételében részt vállalni.

Minden szinten: missziós tudattal megszólítani háttérbe szorultakat, közösségbe egy ideje nem járókat, papra- vagy Egyházra neheztelőket, sőt, Krisztusban nem hívókat, más értékrendet követőket is.

Mit jelenthet a gyakorlatban?

Hogy a Megújuló közösség bármilyen szinten életre váljon, hogy mindez ne maradjon papíron, hanem ténylegessé váljon és eredményt hozzon, szükséges:

- Isten színe előtt feltárni, együtt, egy helyen, egy szívvel imádkozni ezért, keresve Isten ihlető, segítő erejét.
- Helyi szintű, kis létszámú csapat/team erre vonatkozó kifejezett akarata és döntése, azaz kapcsolódás a Megújuló közösség pasztorális tervhez.
- Helyi stratégiát felállítani: célok, időhatárok, felelősség meghatározásával.
- Követni, kísérni, menet közben értékelni és korrigálni.

A közösségiség erősítésének lehetséges területeiből néhány:

- A II. Vatikáni Zsinat kommúnió teológiájának tanulmányozása (Lumen gentium, Gaudium et Spes, és ehhez még a Caritas in Veritate).

- Plébániai tervezés a plébániai lelkipásztorkodásban segítőkkel közösen

- kapcsolatfelvétel a plébánia kisebb zónáin belül, személyek-személyekkel, családok családokkal való kapcsolatfelvételének bátorítása (a táborokból jól ismert őrangyalos játék lelkületéből kiindulva az őszinte egymásra figyelés, egymás számon tartása, a közös szolgálat és elköteleződés szelleméig).

- mise-katekézis a szentmise azon részeiről, melyek közösségi létünkre utalnak (egyetemes könyörgések imádkozása – ahol lehetséges– több személy bevonásával, felajánlási körmenet, adományok oltárhoz hozatala, békecsók és kézfogás, szentáldozás, misék előtti és utáni érdeklődő egymás felé fordulás, stb.).

- a megbocsátás és kiengesztelődés lelkületének és gyakorlásának állandó ébren tartása, többször megismételhető katekézis vagy homília formájában

- családi imákhoz való visszafordulás, közös rózsafüzérek, októberi, májusi, júniusi litániák családi otthonokban való végzése

- plébániai életben való részvétel vasárnapi szentmisén kívül (közös kirándulás, ismerkedés, közmunka, kisebb csoportokban és közösségekben való aktív jelenlét, szolgálataink önkéntes szellemben való felkínálása a pap vagy bárki hívása nélkül is, stb.).

- saját értékeink, képességeink, talentumaink közösségbe tétele

- alkalmas összejöveteleken a meglévő lelkiségi mozgalmak és közösségek fokozatos megismerése és megismertetése a nagyobb közösséggel

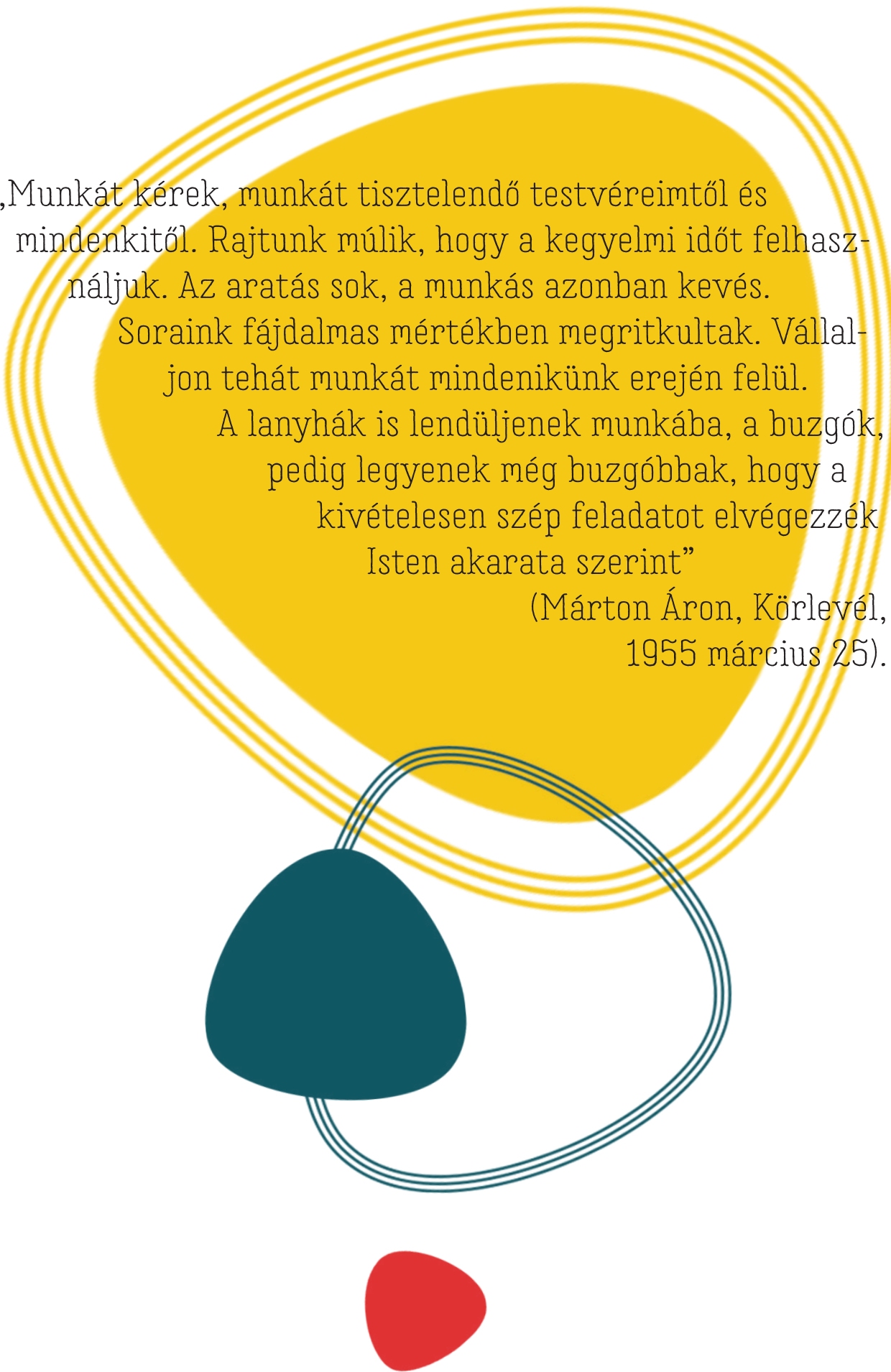
• Hetente egyszer a plébániai munkatársakkal (pap, kántor, sekrestyés, harangozó, irodások, lelkipásztori kisegítők, katekéták, ahol vannak lektorok, akolitusok, stb.) való közös ima és munkamegbeszélés, adott esetben valamelyik reggeli misét követően. A cél a jó hangulat, a szeretet légkörének átélése, egymás közötti megteremtése.

• Évente plébániai közösségi-nap szervezése, ahol a plébánia nagy közössége (gyermekek, fiatalok, házasok, családok, egyedülállók, özvegyek, elváltak, kisebb és nagyobb közösségek csoportok, lelkiségi mozgalmak, plébániai alkalmazottak, ministránsok, cserkészek stb. együtt), egy helyen, mint egyetlen család nyilvánulunk meg – egy ilyen nap megszervezéséhez lásd javaslat.

• Plébániai szintű Caritas-csoport létrehozása, támogatása. A magányos, idős személyek, szegény sorsú családok és rászorulóknak listáját a plébános és a közösséget jól ismerő munkatársak közösen készíthetik el, majd a költségvetés bizonyos százalékát előre meghatározott és megszavazott formában nekik átírányítani élelmiszer, számlák kifizetése, pénz formájában. De a tapasztalat azt mutatja, hogy a Gondviselés fokozatos támaszt és küld jótévket, akik erre a célra adományoznak (saját közösségen belül is).

• Odafordulás az Egyházmegyénkben nehezen megközelíthető, elzárt településeink élők szórvány közösségeihez, a testvérkapcsolatok mintájára. Ez azt jelenti, hogy valamely nagyobb létszámú közösség odafordul és segíti Dél-Erdély vagy a Mezőség valamely kis létszámú közösségét. Sokszor a látogatás, a felkeresés, a jelenlét is reményt, életet hoz. Ez épülhet a plébánosok spontán, baráti kapcsolataira vagy kaphat szervezett formát is főegyházmegyei szinten.

• Spontán emberi, baráti kapcsolat keresése más felekezeti lelkipásztorokkal, ahol lehetséges, közös ima és biblia-olvasás, dialógus esetleges összefogásról és együttműködésről (januári ökumenikus imahét, közös szeretet-szolgálat, élet-védelem, stb.).

„Munkát kérek, munkát tisztelendő testvéreimtől és mindenkitől. Rajtunk múlik, hogy a kegyelmi időt felhasználjuk. Az aratás sok, a munkás azonban kevés.

Soraink fájdalmas mértékben megritkultak. Vállaljon tehát munkát mindenikünk erején felül.

A lanyhák is lendüljenek munkába, a buzgók, pedig legyenek még buzgóbbak, hogy a kivételesen szép feladatot elvégezzék Isten akarata szerint”

(Márton Áron, Körlevél,
1955 március 25).